

Додає силу добро

Доля... У кожного вона своя. Її можна порівняти з рікою, і кожен сам обирає шлях, яким «переборює» свою долю: один пливе за течією, інший вступає в боротьбу з її стрімкими потоками.

В районній газеті «Рідний край» в березні ц. р. була надрукована стаття пенсіонерки, жительки Посягви Неоніли Махлай «Доле, доленько моя». Я впевнений, що ця розповідь не одного читача зворушила до глибини душі співчуттям вдві, вчительці цієї школи Світлани Миколаївни Бойчук, матері чотирьох синів, на плечі якої тягло таке велике горе в такій молоді літа. Відразу видно по стилі, що писала її вчителька-філолог, людина, яка має великий життєвий досвід, добре серце, котре щедро випромінює душевну теплоту, розділяє чуже горе, яка з неабиякою психологічною глибиною бачить схований жіночий біль, ні з чим не зрівняне горе.

А героїня розповіді Світлана Миколаївна поча-

ла свою педагогічну роботу після закінчення педінституту в Матіївській школі вчителем математики. Трапилось так, що 15 квітня 1985 року захворів її колега з Пустомитівської школи, де я працював директором, і не було кому вести уроки математики до закінчення навчального року. А тому райвідділ освіти направив до нас Світлану Миколаївну. Тендітна, привітна, з лагідним голосом й приємна в спілкуванні, наділена неземною красою — такою переступила тоді вона поріг Пустомитівської школи. І в роботі Світлана Кадебська (це її дівоче прізвище) відзначалась хорошою виконавською дисципліною, цікаво та змістовно проводила уроки. Учні любили свою вчительку, уважно слухали її на заняттях.

Якось я запитав Світлану, чому вона обрала математику, а не мову чи історію? Світлана Миколаївна відповіла:

— Я закінчувала Бабинську СШ, а математику в нас викладав вчитель

Євген Миколайович Невірковець. І він настільки читав свої предмети цікаво, що не піти його шляхом означало образити вчителя. Він на все життя прищепив нам любов до свого предмета, і багато хто з нас, в т. ч. і я, вступили в інститут на математичний факультет. І не помилилися.

Тут, в Пустомитах, Світлана Миколаївна знайшла свою долю, вийшла заміж за Миколу Бойчука, потрапила в дуже хорошу сім'ю. Батьки суженого Ольґа Іванівна і Євген Арсенійович стали їй рідними батьками.

Згодом з Матіївки Світлана переводиться на роботу в Малатинську СШ. Микола Бойчук після закінчення інституту працював головним зоотехніком у місцевому колгоспі і був переведений в колгосп ім. Б.Хмельницького в с. Посягву на таку ж посаду. Сюди й переїхала його дружина. Та щастя було коротким. Через кілька років спільного життя Миколи не стало. Він дуже любив життя, батьків, дружину...

Я знав Світлану Миколаївну по спільній роботі в цих двох школах, і з усією відповідальністю можу сказати, що це вчителька за покликанням, яка дуже любила дітей, досконало знала свій предмет. І дякую Богу, що є такі люди, як Неоніла Махлай, як педагогів Посягвівської школи. Знають, чим допомогти людині в її горі. Для них чуже горе — це їх горе, чужий біль — це їх власний біль...

Мені дуже хочеться, щоб і нині Світлана Миколаївна не зневірилась ні в людях, ні в собі. А ще хочу побажати їй витримки й терпіння в наш нелегкий час. Сонця й світла Вам і Вашим синам, Світлано Миколаївно, в серці й душі!

Володимир АНДРІЙЧУК,
педагог-ветеран,
житель с. Тучин.